

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ...

- Γεώργιος Μαλάμης
- Μάρκος Βάσαλος
- Γεώργιος Κλαψίδης
- Αθανάσιος Κανάκης

Νεκρολογία για τον επιμελητή του Α' Νοσοκομείου Παναγία Αθανάσιο Κανάκη

Πριν μερικούς μήνες κανείς μας δεν θα μπορούσε να φαντασθεί την «καταιγίδα» που ερχόταν και χτύπησε τον «**Θανάση μας**». Πράγματι ήταν ο Θανάσης μας, γιατί για όλους, συναδέλφους, γνωστούς, φίλους, ασθενείς είχε πάντα έναν καλό λόγο και ένα χαμόγελο. Μόλις 52 ετών και επιστρέφοντας από τη συνηθισμένη καθημερινή βραδινή διαδρομή για το σπίτι του στις 10 Νοεμβρίου 2010 μετά από τροχαίο τον βρήκε σχεδόν ακαριαία ο θάνατος.

Το νέο έφθασε στις οκτώ περίπου το πρωί στο νοσοκομείο ΠΑΝΑΓΙΑ όπου εργαζόταν και βύθισε στο πένθος και στην οδύνη την κοινότητα των συναδέλφων και συνεργατών του. Τον θρήνησε ειλικρινά και τον πένθησε η υπηρεσία του. Τον έκλαψαν οι δικοί του, συγγενείς, γείτονες, φίλοι, συνάδελφοι και πολυάριθμοι ασθενείς του. Θρήνησαν τον καλό άνθρωπο με το ζεστό χαμόγελο αλλά και τη στεντόρεια φωνή του. Τον πληθωρικό σε όλες

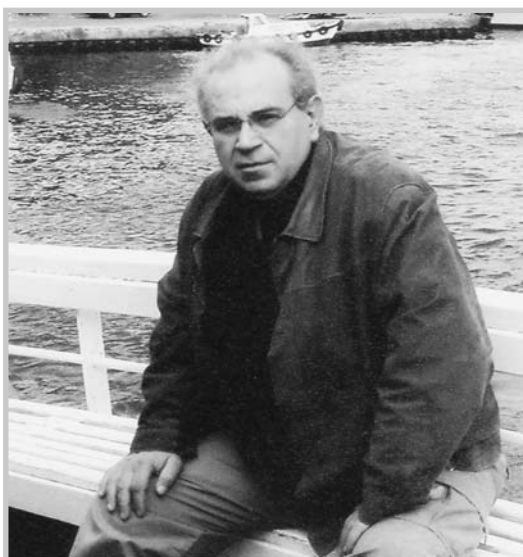
του τις εκδηλώσεις, τον παρορμητικό, τον σκανταλιάρη. Θρήνησαν τον γιατρό που γιάτρευε όχι μόνο με τις ορθές διαγνώσεις του αλλά κυρίως με το ζεστό γέλιο και την ανθρωπιά του.

Ακούραστος, πληθωρικός, χαλκέντερος, μεγαλόκαρδος χωρίς μικρότητες, εργασιομανής δεν άφηνε πολύ χρόνο για τον εαυτό του και την οικογένειά του.

Είχε κοντά του για το τελευταίο του ταξίδι, την πάντοτε σεμνή, διακριτική αφοσιωμένη σύζυγό του, τα παιδιά του αλλά και όλους εμάς συγγενείς και φίλους.

Είχε ακόμη τους συναδέλφους που τον αγαπούσαν και τον εκτιμούσαν πραγματικά για την άρτια επιστημονική του κατάρτιση αλλά και τη διάθεση για τη μετάδοση των γνώσεων, κάτι που ήτανε ιδιαίτερα φανερό στους νέους του συναδέλφους που όλοι ήθελαν να δουλέψουν μαζί του για την απόκτηση ειδικότητας.

Ο Θανάσης Κανάκης γεννήθηκε στη γε-

νέτειρα του Αριστοτέλη στα Στάγειρα της Χαλκιδικής στις 14.1.1958 και ήταν γιος του Νικολάου και της Ευαγγελίας Κανάκη που δούλευαν εργάτες στα μεταλλεία της περιοχής και αργότερα μετανάστες στη Γερμανία προκειμένου να βοηθήσουν τα παιδιά τους Θανάση και Ζωή. Αξίζει να σημειωθεί η ιδιαίτερη αγάπη μεταξύ των δύο αδελφών που θα έδιναν κυριολεκτικά και τη ζωή τους ο ένας για τον άλλον αν χρειαζόταν. Οι γονείς του παρά τις δύσκολες οικονομικές συνθήκες στήριξαν τον Θανάση για να γίνει γιατρός, όπως χαρακτηριστικά έλεγε ο ίδιος όταν ήταν μικρός, για να βρει το φάρμακο να τους διατηρήσει στη ζωή μόλιμα. Έτσι πήρε την απόφαση και έφυγε για το Παλέρμιο της Ιταλίας όπου και σπούδασε Ιατρική. Το 1982 παντρεύεται τη Γεωργία Γαλατά από τον τόπο καταγωγής του, τα Στάγειρα, που του χάρισε δύο εξαιρετικά παιδιά, τον Νίκο και την Ευαγγελία και στα οποία παιδιά είχε τρομερή αδυναμία και δεν τα χάλανε ποτέ χατίρι έστω και αν μερικές φορές αυτό ξεπερνούσε τα όρια.

Τον Μάρτιο του 1989 άρχισε το αγροτικό στα Ριζά Χαλκιδικής με εφημερίες στο κέντρο υγείας Παλαιοχωρίου Χαλκιδικής και στην Ιερισσό Χαλκιδικής όπου απέκτησε σχέσεις αγάπης και απολύτου εμπιστοσύνης με τους κατοίκους της περιοχής που τον αποκαλούσαν ο «γιατρός μας».

Από τον Οκτώβριο του 1990 ήρθε οικογενειακώς στη Θεσσαλονίκη και μέχρι τον Σεπτέμβριο του 1995 έκανε ειδικότητα στην Α' Πανεπιστημιακή Κλινική του Νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ όπου δούλε-

ψε σε όλα τα επιμέρους τμήματα και έλαβε τον επίσημο τίτλο του ειδικού παθολόγου. Από τον Σεπτέμβριο του 1996 μέχρι τον Δεκέμβριο του 1997 ήταν υπεύθυνος παθολόγος στην κλινική Ευαγγελισμός στη Θεσσαλονίκη, ενώ από το 1998 τοποθετήθηκε στο ΙΚΑ αρχικά ως κατ' οίκον παθολόγος και αργότερα στο Α' Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης. Παράλληλα με τα παραπάνω διατηρούσε ιατρείο στη Λ. Κ. Καραμανλή 193 (πρώην Ν. Εγνατία 341) από τον Αύγουστο του 1996 όπου εργαζόταν τα απογεύματα. Επιπλέον κατά τις μεσημβρινές ώρες μετά την υπηρεσία του στο ΙΚΑ και πριν το απογευματινό άνοιγμα του ιατρείου του, δούλεψε στα Λουτρά Θέρμης, στα ΚΑΠΗ Καλαμαριάς, στη Δημοτική Επιχείρηση Τελετών Καλαμαριάς αλλά και ως εθελοντής σε δημοτικά σχολεία της Καλαμαριάς.

Θα τον θυμόμαστε ως ανθρωπιστικό κυρίως λειτουργό, τελείως έξω από τα σημερινά συμβατικά πρότυπα και δεδομένα της εποχής μας. Λειτουργούσε έξω από κάθε έννοια ανταγωνιστικότητας, απαλλαγμένος από τη συσσώρευση υλικών αγαθών, κέρδος που στη σύντομη ζωή του αλλά και στη σύντομη καριέρα του υπήρξε η υψηλότερη όλων των αμοιβών που δεν αποτιμάται με τίποτε το υλικό αλλά κερδίζεται από τους λίγους.

Καλό ταξίδι αδελφέ, φίλε Θανάση, καλή αντάμωση στον άλλο κόσμο.

Κώστας Βασιλειάδης

Νεκρολογία για τον Γιώργο Κλαψίδη

Ο αγαπημένος μας φίλος, Γιώργος Κλαψίδης, υπήρξε ένας χαρισματικός άνθρωπος που θα μπορούσε μάλιστα να περιγραφεί από 5 λέξεις, με την πλήρη έννοιά τους: άνθρωπος, αγάπη, γιατρός, χιούμορ και κέφι.

Ήταν ένας ευγενής, ταπεινός, πολύ προσηνής, εξαιρετικός άνθρωπος και γιατρός, που ασκούσε την επιστήμη του βασιζόμενος στους πυλώνες: της άριστης γνώσης της επιστήμης του, της ανθρωπιάς, της αγάπης προς τον πλησίον, του αστείρευτου και πηγαίου χιούμορ. Μαζί περάσαμε αξέχαστες στιγμές, με το εύστοχο χιούμορ του, τη συντροφικότητά του, την παρέα του και το κέφι του, που μας αγκάλιαζε ακατάπαυστα, από τα δεκαπέντε μας (15) χρόνια. Και όμως, να που, σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, τώρα πτωχεύουμε και σε ανθρωπιά και σε χιούμορ και σε κέφι. Και αυτή η φτώχεια είναι χειρότερη· πιο σκληρή, πιο απάνθρωπη από

την άλλη, αφού σε καμία περίπτωση δεν είναι αναστρέψιμη.

Γιώργο, αγαπημένε μας φίλε, σε αποχαιρετούμε με ανείπωτη ψυχική συντριβή και θλίψη. Έφυγες πρόωρα, αναπάντεχα και άδικα. Υποκλινόμαστε ευλαβικά στη μνήμη σου, ευχαριστώντας σε για τις άπειρες ώρες παρέας, συντροφικότητας, κεφιού και χιούμορ που μας χάρισες απλόχερα και με ανιδιοτέλεια. Νιώθουμε περήφανοι που υπήρξαμε φίλοι σου. Πολύ τυχεροί που σε γνωρίσαμε και μας τίμησες με τη φιλία σου.

Στην άξια σύντροφό του, τη Στέλλα, και στα δύο αγαπημένα του παιδιά, την Τζίνα και τον Γιάννη, που τα καμάρωσε επιστήμονες, συμπαραστεκόμαστε στο βαρύ τους πένθος.

Οι φίλοι του Γιώργου Κλαψίδη από το Γ' Γυμνάσιο Αρρένων Θεσσαλονίκης και οι συμφοιτητές του από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

